

Калоянъ грабна пергаментовия свитъкъ и се спусна къмъ палата. Първитѣ лъчи на слънцето обливаха въ сияйна руменина бледото сребро на здрачното небе. Долу, откъмъ града, се обаждаха проточени викове на подранили пѣтли.

Царьтъ се втурна въ работната си и удари съ чукче по медната плочка върху масата. Следъ мигъ при него се явиха двама слуги. Почти едновременно съ тѣхъ влѣзе и царицата. Тя съ мѣка сдържаше безпокойството си. Бѣше съвсемъ бледа, почти жълта. Сини кржгове се вкопаваха подъ очитѣ ѝ.

— Иваница... — пошѣпна тя едва чуто. И се опрѣ на гърба на стола му, за да не падне.

Когато я видѣ, царьтъ леко трепна и извърна глава. Следъ това съ сухъ и строгъ гласъ ѝ каза да се махне. Когато тя си отиде, Калоянъ облекчително въздъхна и заповѣда да събудятъ преводача Войсилъ. Слугитѣ се спуснаха да изпълнятъ заповѣдта.

Калоянъ тежко се отпусна на единъ миндеръ, сложи лакти върху колѣнетѣ си и облегна глава на длани. Следъ малко пристигна писецътъ Войсилъ. Той знаеше добре да тълми по латински, ромейски и фрѣзки. Следъ като се поклони дълбоко на царя, той важно разгъна свитъка и зачете. Писмото гласѣше така:

„Драги братко, нека Господъ ви пази и дарува съ здраве, радостъ и почитъ. Пиша ви малко, защото се боя всѣки мигъ да не ме сварятъ и ми отнематъ листа и мастилото, които ми даде отецъ Бенедиктъ. Отъ него научихъ, че всички сте здрави, че Жана и Маргарита крепнать, а това зарадва извънредно много наскърбеното ми бащинско сърдце. Уви, отъ деня, когато загубихъ най-вѣрнитѣ си люде и паднахъ въ рѣцетѣ на българитѣ, моятъ животъ е вече свършенъ. За мене нѣма никаква надежда, драги Анри. Тукъ ме пазятъ като зеницата на окото си. Немислимо е нѣкога да бѣда освободенъ съ сила. Непристъпенъ и страхотенъ е замъка на Жеханъ. Единственъ изходъ остава само папата. Пиши му, пиши му нѣколко лѣти. Нека той настои предъ българския царь, нека го